

Kr., og naar der er gaaet 4 Aar, kommer man altsaa højere op, saa skulde der komme 16,000 Kr. til, og efter 3 Aar yderligere 13,000 Kr. Om de Beregninger holde stik, er naturligvis vanskeligt at sige, men helt gale ere de ikke efter alt, hvad jeg kan se.

Nu ligger det jo nær at sige: Den tekniske Skole maa gaa den samme Vej som de andre private Skoler i København og forhøje Elevernes Kontingent, og jeg turde heller ikke, selv om jeg havde haft Andragendet saa tidligt, at det kunde være kommet til Behandling sammen med Finanslovsforslagets Udarbejdelse, være gaaet til at foreslaa et nyt Statstilskud saa stort, at det var i Stand til at dække disse foreløbig 36,000 Kr. — der kommer for Resten lidt mere til i Anledning af Materialanskaffelser o. s. v. — uden samtidig at kræve, at ogsaa Elevkontingentet skulde sættes op. Men der vilde i saa Henseende være Tale om et Gennemsnitsbeløb, man kunde ikke fastsætte et Elevkontingent alene efter den Betragtning, at nu skulle vi i de første 4 Aar have 36,000 Kr. mere, de næste Aar 16,000 o. s. v., man maatte fastsætte noget, som svarede omtrentligt til den gennemsnitlige Forhøjelse af Lønningerne, og denne er tillige med Forøgelsen af Udgiften til Materiel o. s. v. beregnet til 57,000 Kr. — den aarlige Udgiftsforøgelse i Gennemsnit —, hvilket vilde medføre efter det Elevantal, der har været, nemlig 3,400 i 1909—10, at der skulde en Kontingentforøgelse til paa omtrent 50 pCt. Det maa vel indrømmes, at det er en stor Mundfuld at tage paa en Gang, saa at der maaske nok vilde blive Nødvendighed for at give noget Tilskud altsaa paa Betingelse af, at Elevkontingentet sættes op. Jeg glæder mig over, at Ordføreren (N. P. Jensen) i saa Henseende lod skinne igennem, at der kunde blive yderligere Forhandling med Finansudvalget inden tredie Behandling. Hvad den Forhandling kan resultere i, er der for mig ingen Anledning til at spaa noget om, men jeg vilde glæde mig over, om den kunde resultere i, at der kom nogen Forhøjelse.

Saa er der under Nr. 82 og 83 i Betænkningen to Samraad vedrørende Grønland, det ene om Pensions- og Lønningsforholdene, det andet om de særlige Forhold i Grønland. Hvad Pensions- og Lønningslove angaar, skal jeg gerne gentage, hvad jeg sagde ved Finanslovens første Behandling, eller hvad jeg i alt Fald sagde i Finansudvalget, at saa snart vi ere fær-

dige med den endelige Adskillelse af Administrationen og Handelen, som skal være fuldbyrdet inden 3 Aar, efter at Loven om Styrelsen af Kolonierne i Grønland er traadt i Kraft, det vil altsaa sige nu til Foraaret 1911, vil der komme Forslag om Lønnings- og Pensionsforholdene. Disse Forslag ere ikke helt færdige i Ministeriet, men vi ere heller ikke helt færdige med den endelige Adskillelse, saa for saa vidt er det tidsnok, og jeg kan heller ikke se, at der med noget Udbytte kunde forelægges Forslag om Lønninger og Pensioner forinden. Thi det maa indrømmes, at den endelige Adskillelse mellem Handelen og Administrationen kan medføre og efter min Mening ogsaa bør medføre nogen Forandring baade af Personalets Antal og af dets Beskæftigelse, og dette maa der selvfølgelig tages Hensyn til ved Fastsættelsen af Lønningerne og til Dels ogsaa ved Fastsættelsen af Pensionerne.

Om selve Spørgsmaalet angaaende Forholdene i Grønland er det navnlig det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der har udtalt sig og, jeg erkender, udtalt sig med overordentlig stor Forsigtighed. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det er meget beklageligt, at der er saa stor Strid imellem de Embedsmænd og Funktionærer, der som havende været i Grønland kunne siges at sidde inde med et Førstehaandskendskab til disse Forhold. Jeg kan trøste det ærede Medlem med, at selv om mine Bestræbelser have gaaet og fremdeles ville gaa i Retning af, at denne Strid ikke skal komme til at gøre mere Skade end højst nødvendigt, kunde det selvfølgelig ikke falde mig ind at forbyde de Folk, der have deltaget eller agte at deltage i Diskussionen om denne Sag til Belysning af Forholdene der oppe, at sige, hvad de maatte finde rigtigt under deres eget Ansvar. Men jeg tror, det er rigtigt — og jeg forstod ogsaa, at det ærede Medlem er enig med mig deri —, at der fra Ministerens Side gøres noget for, at deres Udtalelser ikke faa en skarpere Karakter end højst nødvendigt. I saa Henseende har jeg søgt at lægge min Indflydelse for Dagen, om den end maaske ikke kan siges at have frugtet ret meget, og det er heller ikke nær alle dem, der have udtalt sig, jeg kan paavirke. Navnlig de Embedsmænd, der sortere under min Kollega, Kultusministeren, har jeg ikke noget at sige til om, at de skulle være forsigtige med deres Udtalelser. Jeg er nu noget tilbøjelig til at tro, at naar først vi komme over de Vanskeligheder, som den endelige Adskillelse